

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

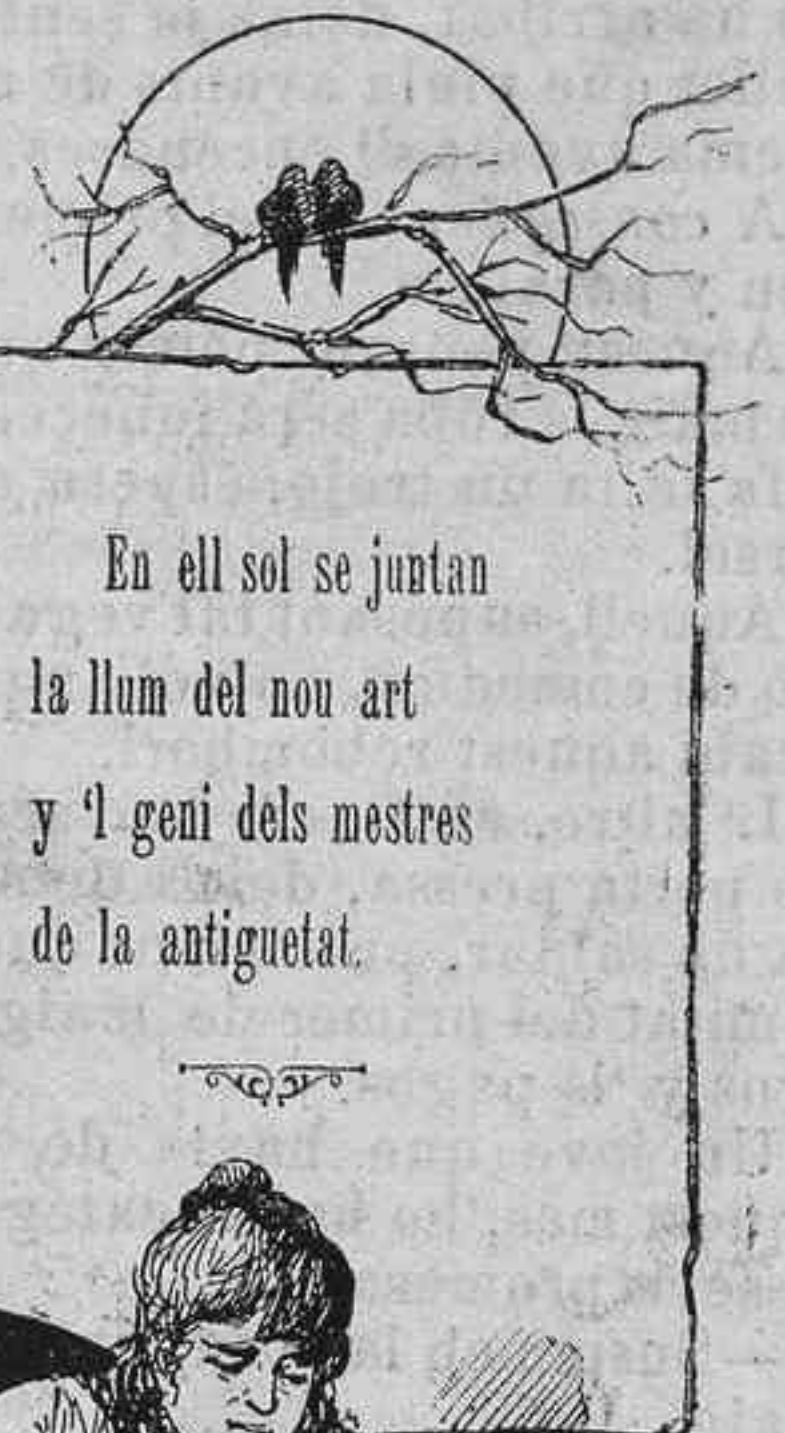
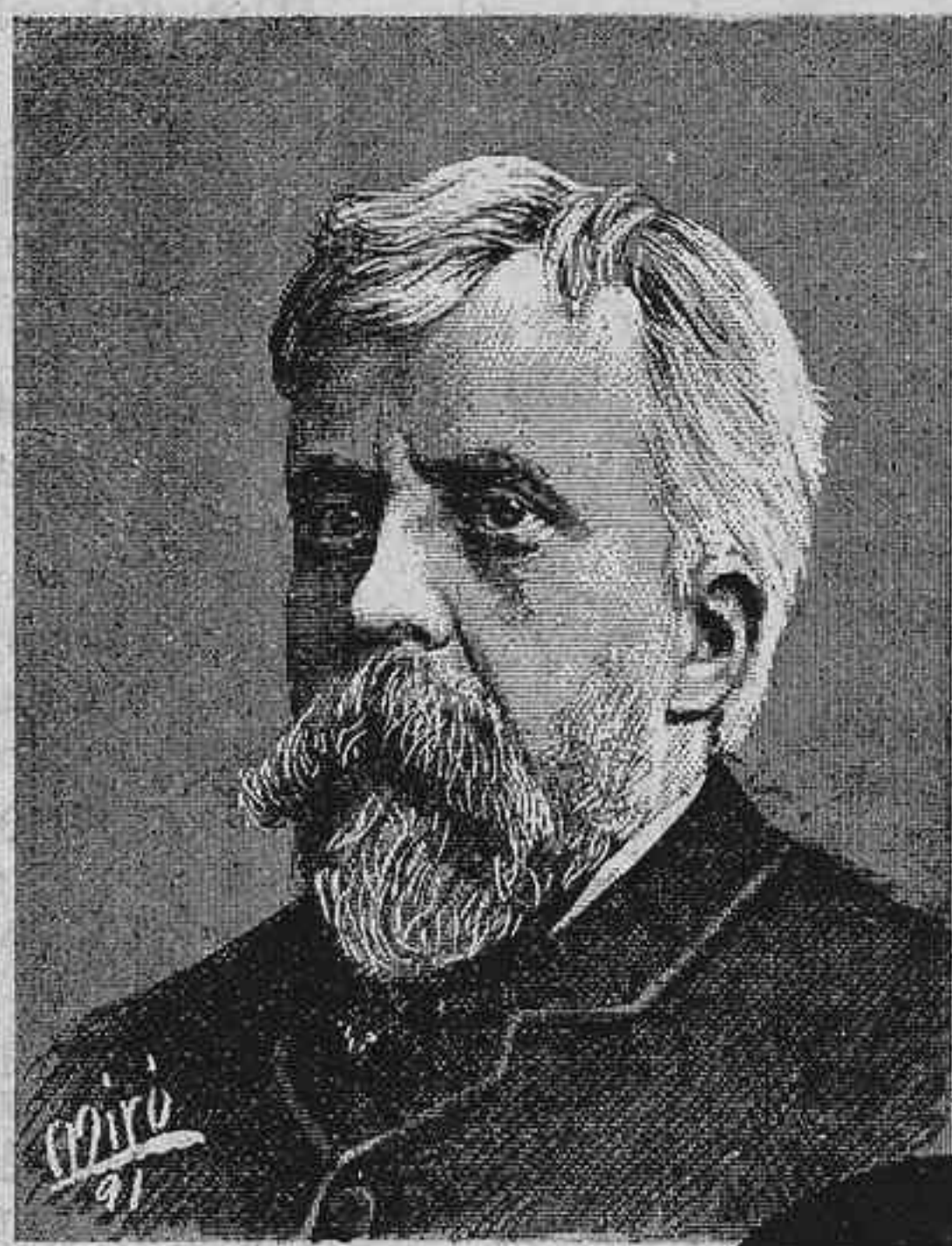
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

CODINA LANGLIN.

—
Pintor de tapissos
que dins d'aquest ram
ni tem competencia
ni coneix rival

En ell sol se juntan
la llum del nou art
y 'l geni dels mestres
de la antiguetat.

LO PRIMER DE MAIG.

Es la nota del dia, lo tema obligat de totes las conversas. No 's pensa, no 's veu, no 's parla de res més que d' aquesta ruidosa fetxa.

¡Lo primer de maig!

A la humanitat li sembla tenir avuy al davant, com una barrera infranquejable, un inmèns calendari americà ab totes las fullas d' abril ja arrancadas y mostrant la que inaugura 'l mes que vé, terrible, amenassadora, ab un l monumental y un MAIG de proporcions gegantescas.

Es un fantasma que ho ompla tot, un baf que 's fica pels recòns més amagats, un eco que ressona y repercuteix en tots los oïdos.

¡Lo primer de maig!

Ja poden anar allí ahont vulgan, ja poden pujar á las alturas ó baixar al centro de la terra: lo rumor de la gran diada serà 'l primer soroll que sentirán.

No hi ha manera d' evitarho: si es una persona sola, pensa en lo primer de maig; si son dugas, ne parlan.

Ahir dos muts gesticulavan nerviosament al mitj d' un carrer.

—¿Qué 'ls passa á aquests?—vaig preguntar á un amich que m' acompanyava y qu' entén lo llenguatge mimich dels muts.

Y l' amich, després de fixars'hi un rato, va respondrem:

—Parlan del primer de maig.

* *

De moment la famosa festa ha produhit ja un fenómeno extraordinari.

En bona lógica, los efectes segueixen sempre á las causas.

Donchs lo primer de maig, *causa* que encare no ha arribat, deixa ja sentir los *efectes*, com un pollet que piula avants de naixer, ó un foch que crema avants d' encéndres.

A *conseqüencia* del primer de maig, tot se suspèn y paralisa.

Aquest, pensant potser que després del primer de maig la roba serà innecessaria, á pesar de que li fa falta un trajo, espera que passi tot aixó per férsel.

Aquell, suposant tal vegada que ara no es ocasió de comedias, no vol anar al teatro fins que s' acabi aquest rebombori.

L' altre, en fi, creyent sens dupte que 'l pagar no porta pressa, deixa de satisfer un deute que ha de saldar, pretestant que ab motiu de la proximitat del primer de maig se suspenen los cobros y 'ls pagos.

Un jove que havia de casarse á darrers d' aquest mes, ho ha dit categóricament al pare de la seva promesa:

—Suspènch la cosa, fins després del primer de maig.

—¡Y aixó! ¿per qué?

—Caramba... ¡quí 's casa ab aquest burgit!

* *

Però tot tè la seva compensació.

La suma d' activitat y moviment que per una banda s' ha perdut, s' ha guanyat per l' altra.

Las tendas y establiments de comestibles no s' entenen de feyna. ¡Quin despaig!

Hi ha persona que 's prepara ni més ni menos que si haguessen de sufrir un siti de tres mesos ó s' aproximés un altre diluvi universal.

Un quintar de bacallá, un sach de monjetas,

un altre d' arrós, un cabàs de patatas... provi-sions per un viatge al polo Nort.

—Lo qu' es jo—'m deya una senyora—ja ho tinch tot amanit. Per dias que aixó duri, no crech morir-me de fam.

—Pero miri que potser se li tornarà rancia tanta vianda al pis.

—No tingui por: ja hi procurat no més comprar menjars que 's conservan. ¿De quin modo diria que ho he arreglat per tenir sempre ous frescos durant aquests dias?

—¡Qué sé jo! Haurá comprat un cert número de gallinas ponedoras.

—¡Justa la fusta!

—Pero vosté no ha atinat en una cosa, potser.

—¿Quina?

—¿Y si las gallinas secundan lo moviment y també 's declaran en *huelga*?

* *

Tot ab tot, *aixó es res*—com deya en Tony-Grice—al costat d' aquests *doctors en prudencia* que per més seguretat han arreplegat la maleta y se 'n han anat á fora per uns quants dias.

¿Ahont? Lluny, ben lluny, en un lloch desconegut de la hidra revolucionaria, rodejat de montanyas, cubert de boscos; lo reconet més inexplorat del mon.

Ja 'm sembla que 'ls veig en lo seu amagatall. Arrupíts, ab l' orella en direcció á Barcelona y la mà en forma d' embut per sentirhi millor, passarán lo dia y la nit escoltant tots los ruidos y recullint tots los ecos.

—¿Qué sentiu?—dirá un dels de la comitiva.

—Un soroll extrany—respondrá un altre:—una cosa com un trepitj.

—¿En direcció á nosaltres?

—Bè ho sembla.

—¡Déu del cel! ¿serán ells que venen?

—¡¡¡Ay!!!—

Aquí un xiscle general, y un conill, causant de 'l misteriós trepitj, saltará per demunt de la colla, ficantse alegrement dintre del cau.

* *

A mida que la diada dels treballadors s' aproxima, la efervescencia y la saragata van pujant de graus.

Lo primer de maig adquireix per moments proporcions abrumadoras. Los murmulls se tornan crits, los rumors semblan tronadas.

Hi ha individuos ben enterats que aclareixen tots los duptes y especifican tot lo programa de la festa.

—Los de fora—diuhen—se juntarán ab los de dins, y llavors...

—¿Y llavors qué?

—Los de dins... anirán ab los de fora.

—Lo quejo sé—salta un altre—es que las cinch classes de vapor...

—¡Ey!—li interrompeixen:—las classes de vapor son tres.

—Ho eran, ho eran... pero ara en poch temps han multiplicat molt—

Y seguint per aquest camí, fan pronóstichs y calendaris sobre un assumpto que ningú més que 'ls obrers pot coneixer.

Los del morro fort també hi clavan la seva cullerada.

—¡Ah!—diu un del gremi—no succehirá com l' any passat. Los conservadors no dormen tant com los fusionistas. Totas las midas están ja presas.

LA MARFUGA DE LA VIGILIA.

Per lo que puga tronar,
las familias distingidas
fan tots los preparatius
per estar ben provehidas.

—¡Midas, midas! ¿Ab qué las prenen las midas los conservadors? ¿Ab cana ó ab metro?

—Ab sabre.

—¡Borrango!

—Si, senyor; ja pot viure tranquil lo pais, tocant al primer de maig. Lo govern está previngut.—

¡Y tan previngut com está!

Nada menos que á horas d' ara ja ha anunciat que 'l dia primer de maig comensará 'l cobro de la contribució.

De modo qu' está disposat á clavar llenya y á fernos afluixar la mosca.

Al treballador li dirá:

—¡Calla!

Y al contribuyent:

—¡Paga!

A. MARCH.

¡MAY!

—No t' oblidaré may—vaig dirte un dia estrenyente adelat; apretantne gojós ton cos, m' aymia, petonejant ton rostre somrosat.

—¡Prou que m' oblidarás!—tu respongueres, tos ulls aclucant;

—á altres donas dirás lo que 'm digueres é igual que jo, tos mots escoltarán.

Ara ha passat molt temps, ja res me resta de aquell fogós amor, tan sols un recort trist que á tall d' aresta cada jorn se m' enfonza més al cor.

Al veure ton perjuri, al contemplarte de un altre home al costat, ¡he arribat á pensar fins en matarte!... ¡Mes ni un dia, ni un' hora t' he oblidat!!

A. LLIMONER.

UNA MANIFESTACIÓ CELESTIAL.

¿Que no ho sabéu vosaltres los de la terra? En lo Circo eqüestre celeste de la Plassa de Catalunya, també del Cel, hi tingué efecte una manifestació imponent, un verdader meeting, segons deyan los cartells, encastats en los núvols los quals ho anunciavan ademés ab grossas lletres en totas las cantonadas de la Via Lactea.

Va ser lo diumenje passat que allí tothom fa festa. Ja avants de l' hora senyalada hi havia molts angelets movent gatzara, com aquí baix ho sol fer la quitxalleta.

Sant Jaume y sant Jordi á caball mantenian

l'ordre de la numerosa concurrència que anava entrant composta de mils y mils ànimes benaventuradas y de molts sants que havian sortit de sas capellas. A las vuyt del matí ja no hi cabia un' ànima.

Com á delegat de l' autoritat va anarhi sant Miquel, jefe d' ordre celestial.

Lo company sant Sevè, que feya de president, obri la sessió dihent que l' objecte de reunir-se allà era per protestar de la conduta insensata y perniciosa de l' Ajuntament de Barcelona (gran espectació). — Nos roban nostres drets, digué, 'ns usurpan nostres carrers; las nostras tradicions que 'ls catalàns conservan se 'n van per terra y ara veurém fins ahont arriban nostras forsas pera ensenyar á aquesta colla de pillos (no sé si 's referia als *concejals*), lo que nosaltres som, podém y volém.

—Bravo, digué una veu.

—Tè la paraula sant Ximplici, exclamá lo president.

Aquest s' aixecá aixugantse ab la mànega de sa túnica la baba que li queya, y entre 'ls mur-mulls de las animetas, ab veu forta comensá dihent:

—Sants y benaventurats: á Barcelona, de ahont en altre temps vingueren molts homes y que ara ab prou feynas n' entra algún qu' altre en lo cel, nos vòlen fer una picardia. Vòlen tirar casas y casas á terra, vòlen obrir més carrers, vòlen tenir més ayre, més llum y més comoditats; aixó está bè, ¿mes per qué hem de veure desapareixer nostra gloria? ¿per qué s' ha d' esborrar lo recort que tants anys fa tenen de nosaltres aquells ciutadàns? No ho sé; sols puch dirvos que l' altre dia m' enviaren eix plano y per ell veig que á la ciutat mos companys Bertrán, Ignasi, Honorat, Felip, Cristófol, Nofre y jo mateix y altres y altres ja hi som de més; ja 'ls de l' ofici se 'n donan de menos de tenir los seus carrers y no hi haurá ni Agullers, ni Carders, ni Cotoners, ni Argenters, ni Dagueria, ni Filateras, ni Flassaders: també borran los carrers dels Angels, de las Caputxas, dels Sagristàns, dels Capellàns, de la Cucurulla, de la Canonja y dels Templaris, qu' aquí tènen tants representants; ja per ells no hi ha Donzellas, ja desprecian lo Rosari; á sant Narcís li roban lo carrer de las Moscas; fan desapareixer lo Bou de sant Pere; ja no vòlen Infern ni Paradís, y finsenvian á passeig al Bon Deu. ¿S' ha vist may tal cinisme?

¿Y tot per qué?... Perque aspiran á tenir plassas y carrers amples, ab lo qual los lladres fugirán més depressa, y 'ls empleats del Ajuntament mullarán ab mangueras als que 's passe'an tranquilament, y 's donarán cargas de caballeria ab més facilitat, y s' armará saragata quan fan bullangas, y sobre tot segóns he sentit á dir, se ficarán alguns dineróns á la butxaca los que remenan las cireras.

Una comissió d' homes plens de sabiesa y algún burro barrejat, van batejar los nous carrers avants de neixer. Ja m' agrada que dongan noms per Sant Francisco de Borja, per Sant Jordi y per lo Bisbe Sopera, y fins que cambihin de puesto 'n Fivaller y los Concellers, y també que tinguin son lloch corresponent los grans homes com Carlos V, Pere 'l Gran, Berenguer y 'ls Reys Catòlics; pero ¿qué 'n farém si guardan los millors per altres reys de pacotilla? ¿Son més que nosaltres en Prim, en Pi Arimón, en Monturiol, en Gimbernau, lo rector de Vallfogona y 'l mateix Rius y Taulet? ¿Y qué n' hem de fer nos-

altres de sos usatges y sos furs, de sa graaan Exposició universal, y altras tontadas que també los hi donguin la preferència?

Veus aquí la qüestió, cosa que de cap de las maneres podém consentir y s' ha de pendre alguna mida perque no 's propassin ab aquests sacrilegis.

Nostre lema deu ser «foch y extermini.»

No vull cansar més á l' auditori y 'us demano que 'ns juntém, puig l' *unión fait la force*, per destruir los propòsits d' aquella gent condemnada, y reivindicar la gloria que 'ns trepitjan aquells galifardeus. Salut, companys del Cel. Viscan nostres drets.

Un atronador viva y una salva d' aplausos coroná 'l discurs de sant Ximplici.

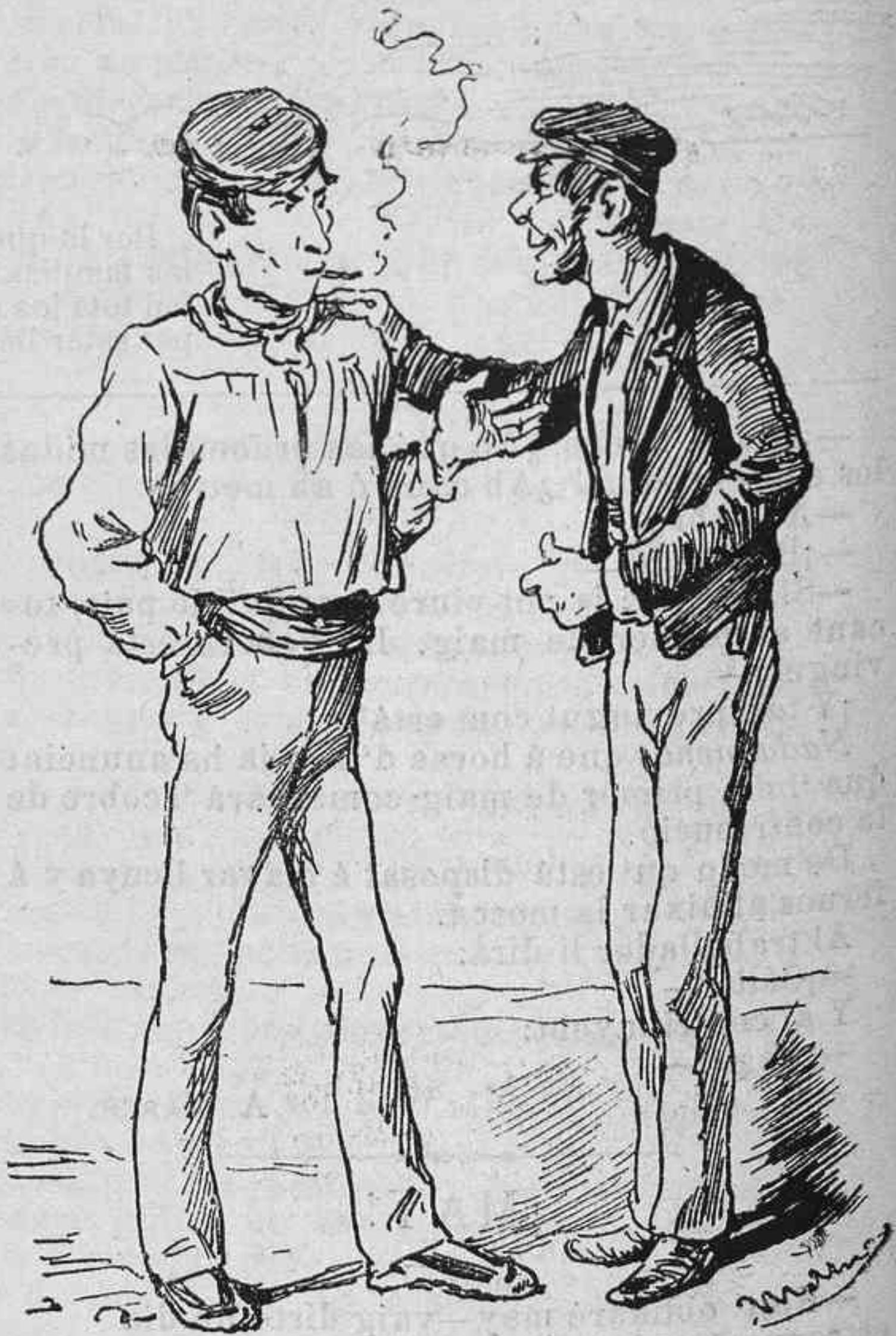
Alashoras hi hagué gran confussió.

Tothom cridava, tothom volia la paraula, exclamacions de «mori aixó» y «visca alló», cops de punys de benaventurats que 's disputavan lo puesto, crits y més crits, y á tot aixó lo president clavant cada campanillasso que cantava 'l credo, ab un esquellot gros com la Tomasa de la Catedral. Pero per aixó l' agitació no calmava.

—¿Qué 'm fan cambiar de puesto ab lo mèu mercat, deya santa Catarina!

—Lo mateix dich, cridava sant Joseph.

DEIXEBLES DE CACO.

—Ansia, manu, que ho tindrás bè divendres per anar á desembrassar pisos.

—¿Per qué?

—¡Com los guras estarán tan ocupats!

—¡Ells si que sempre deuen estarho! May ne veurás cap en lloch.

—Volém que 'ns fassan justícia, digueren los capelláns.

—Que 'm tiran la mèva porta á terra, exclamá santa Madrona.

—'Ns fan mal bè la casa de Misericordia cantava un coro de monjas.

—A mi 'm deixan sola al mitj d' una plassa, somicá Santa Maria del Pi.

—Y á mi 'm farán ensenyar lo trasero del palacio, exclamá un ex-bisbe.

—Me destrossan lo convent, santa Clara cridá.

—¡Demano la paraula!

—¡Jo la tinch primer!

—¡Volém justícia!

—Silencio, senyors sants, exclamá sant Sevè.

Pro cá: capelláns, monjas, frares y totas las animetas cridavan á qui més podia, aixecant los brassos, demanant altre cop la paraula, rodavan mantos, coronas y palmas, y per instants anava creixent lo xivarri, fins qu' ab tota la forsa de sos pulmóns cridá sant Sevè:

—Oíu: esbalotant d' aquesta manera no farém res. Escoltéu la lectura de la exposició que 's dirigeix al Pare Etern y després se recullirán firmas per presentarla.

S' aixecá sant Ignasi y llegí un gran plech de pergamins qu' acabava dihent: «Pare Etern: si 'ls barcelonins realisan sa obra de destrucció no se 'ls permeti jamay l' entrada en lo paradís, y com á cástich se demana que poséu petardos de foch celestial sota la ciutat que causin un espantós terremoto, y que d' aqueix terratrémol no quedin vius ni burots ni municipals ni 'ls de la secreta; que 's desplomin tots los edificis, desde la Casa Gran á la fatxada de la Catedral, inclús lo monument de l' ex plassa de Sant Sebastiá y no quedi sancer ni un sol tarugo de la Rambla.» Segueixen las firmas.

Ja ho sabéu, barcelonins, y ara gardeu vos de pendre mal. Adiós.

En lo Cel. Abril MDCCCXCI sigle XIX.

LO CORRESPONSAL.

Per la copia, EUGENI PONS.

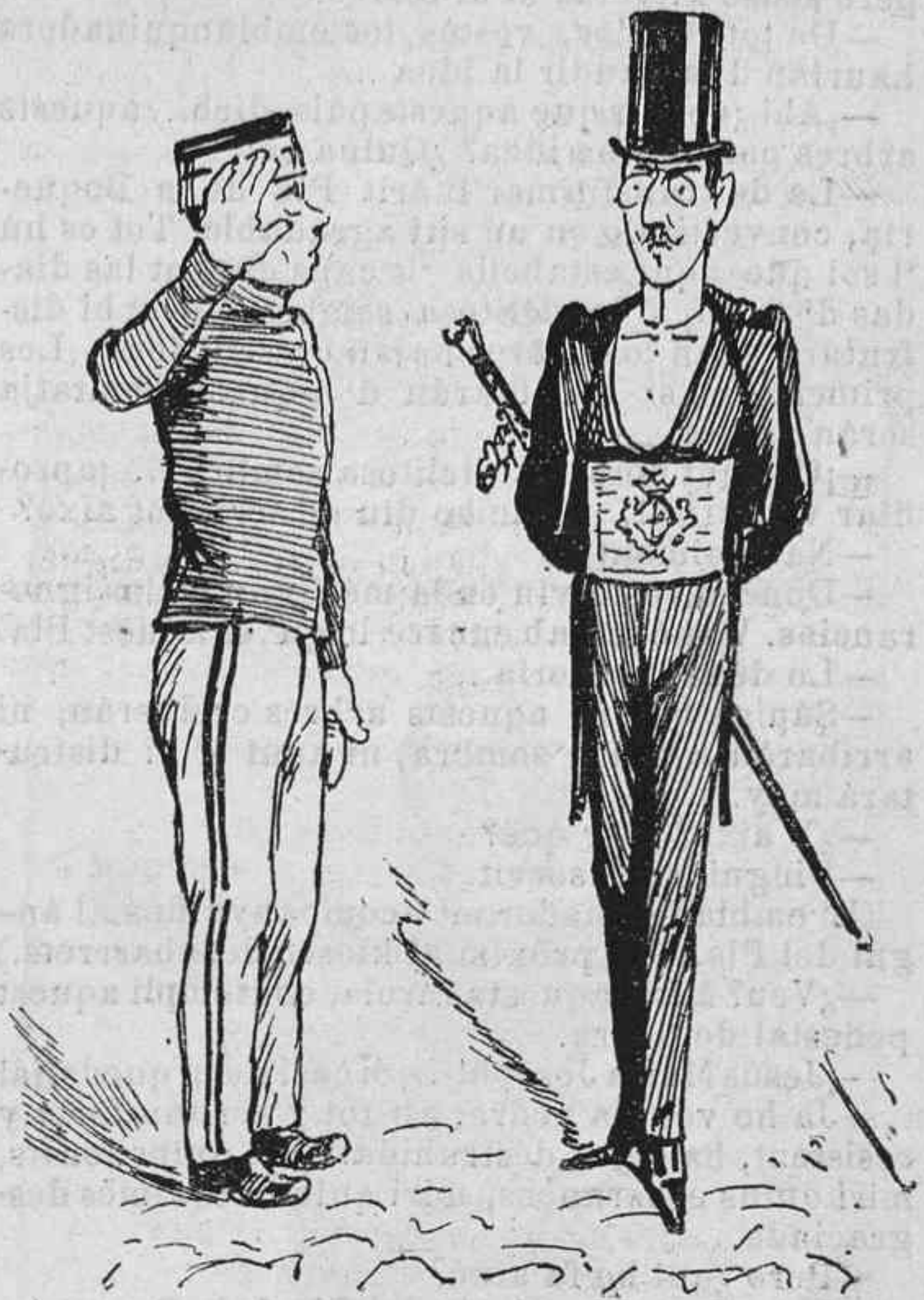
SÚPLICA.

Senyor Director: Sabrá que fa molt temps que pateixo, y... vaja, avuy m' atreveixo, porque no puch aguantá', á dirli si acás voldrá posar remey al mèu mal; me costa un gran capital y no l' he pogut curá.

No se 'n riguí, es un mal fort y que 'm dòna molta pena; los ulls de una hermosa nena se 'm van ficar dintre 'l cor, y per més que un gran amor li juro á cada moment, fa ella com qui no 'm sent, y aixó 'm mata de dolor.

No sé perquè haig de pensá que si m' ajuda una mica; si eixos versos me publica tan prompte li vinga á má, ella potser compendrà que 'm queixo ab molta rahó, y llavors sens dilació lo mèu mal voldrá curá.

LOS ARCALDES AB FAIXÍ.

¡Qué 'ls agradará als arcaldes que 'ls caloyos carcamals los hi fassin lo saludó, prenentlos per generals!

Fássi'ho, creguim: oh, per Dèu no 'm digui: *no fa per casa*; lo cap me bull, se 'm abraza, sembla que no sigui mèu; tant si 'm creu com si no 'm creu me veig la mort que ja vé, si vosté ab lo sèu «va bè» ó «anirá» no me la treu.

Y si quan ho insertará á las planas de LA ESQUELLA Dèu toca lo cor á n' ella y 'm díu que m' estimará, y un jorn al peu del altá per sempre quedém units... ja li donaré confits, y... vaja, lo que voldrá.

PEPET DEL VENDRELL.

LOS ARBRES NOUS.

(«INTERVIEW» AL PLA DE LA BOQUERÍA.)

—Senyor emblanquinador ..

—¿Qué? ¿ahont s' ha d' anar? ¿es una cuyna? ¿es un quarto? ¿es...

—No es res d' aixó... No 's tracta de bellas arts: voldria únicament consultar ab vosté un punt d' arboricultura.

—¿Arbori... cóm díu?

—Ja veurá, aném al grá. ¿Qué li sembla d' aquests arbres que acaban de plantar aquí?

—Home, pues me semblan pals de telégrafo, pero sense xicretas ni fil-ferros.

—De tots modos, vostés los emblanquinadors haurian d' aplaudir la idea ..

—¡Ah! ¿vol dir que aquests pals, dich... aquests arbres portan una idea? ¿Quina es?

—La de transformar l' árit Pla de la Boqueria, convertintlo en un siti agradable. Tot es hù 'l sol que aquí estabella 'ls caps durant las diadas d' istiu, ó la delitosa sombra que s' hi disfrutará quan los arbres hajan crescut forsa Los primers que s' aprofitarán d' aquesta ventatja serán vostés...

—¡Crescut forsa!... ¡delitosa sombra!... ¡aprofitar ventatjas!... ¿Que ho diu de serio tot aixó?

—Naturalment...

—Donchs vosté viu en la més gran de las ignorancias. Vosté no sab encare lo qu' es aquest Pla.

—Lo de la Boqueria...

—Sápiga que ni aquests arbres creixerán, ni arribarán á donar sombra, ni aquí s' hi disfrutará may...

—¿Y aixó? ¿per qué?

—Vingui, si es servit.

(L' emblanquinador m' acompanya fins al àngul del Pla, més pròxim al kiosco dels barrrets.)

—¿Veu? Miris aquesta farola, contempli aquest pedestal de pedra.

—¡Jesús María Joseph!... ¡Si casi no 'n queda ja!

—Ja ho veu: la pedra, ab tot y ser tan forta y resistent, ha sigut destruhida. Miri quins forats, miri quins esboranchs, miri quina cosa més desgraciada.

—Pero ¿qui ho fa aixó?

—La pilleria, la púrria del Pla de la Boqueria, la xusma que tè establert aquí lo sèu quartel general. En aquests candelabros fan ensaigs y experiments: aquí proban la resistencia de la pedra y 'l ferro; aquí esmolan las sèvas eynas; aquí aprenen l' art de foradar parets y obrir portas.

—¿Sab que 'm fa escriuir?

—Tant se val: es la pura veritat. Ara digui vosté mateix: una trepa que no s' atura davant de la resistencia de las pedras ¿s' aturarà da-

BAILARINA SOCIALISTA.

—Verdaderament, es precis fer alguna cosa: en lo nostre art hi ha avuy molts brassos... es dir, moltas camas en vaga.

vant d' aquests puntals que 'n diuhen arbres? ¿fará cap cas d' aquestas débils caixas de fusta que 'ls defensen? Per destruhir una farola necessitan anys; per desgraciari un arbre ne tindrán prou ab senmanas.

—Es extrany, donchs, que deixin viure aquests arbres pròxims, los de la Rambla de las flors y 'ls de la del Centro.

—¡Ah! Aquells no entran en lo sèu domini: la pilleria no més governa en lo Pla de la Boqueria.

—¿Y no podría evitarse aquesta destrucció exercint molta vigilancia?

—Si senyor: pero s' hauria de posar un soldat de caball al peu de cada arbre, vigilant continuament, de nit y de dia, sense apartáren may.

—Es dir que no fentho aixis...

—No tindrem arbres. Ja pot pujarhi de peus y jurarho sense temor de quedar malament. Y si algú li pregunta d' ahont ho ha tret, digui que li he dit jo, un emblanquinador que coneix millor que ningú lo passat, lo present y 'l porvenir del Pla de la Boqueria.

MATÍAS BONAFÉ.

¡MAY SERÁ MÉVA!

Era una nena preciosa,
cándida, modesta, pura,
en fi, una hermosa criatura
ignocent y angelical.

L' art jamay tindrà cap Venus
d' una esbeltés més correcta,
ni 's pot crear tan perfecte
un sér somiat é ideal.

Son vestit blanch y finíssim,
formava uns plechs capritxosos
dibuixant voluptuosos
é irresistibles encants,
que ma pensa endivinantlos
me feu senti emoció grata,
y encare 'l mèu cor esclata
dolsos sospirs delirants.

En un jardí, hont las violas,
pensaments, lliris y rosas,
ab otras plantas vistosas
contrastavan sos colors,

estava aquella hermosura
sota uns arbres que brotavan
y pròdichs entrellassavan
verdura, fruytas y flors:

inmòvil y solitaria
ab languidés assentada,
fixant sa dolsa mirada
sobre l' aygua transparent

d' un riuhet, hont contemplava
retratada sa bellesa,
en la diáfana puresa
dels rissos de la corrent.

La vaig veure sols un dia,
sols un cop, sols una volta,
y dins l' ànima revolta
lo potent y ardorós crit

vaig sentir, y possehirla
com únich y exclusiu duenyo
fou mon desitj, mon empenyo
l' ansia boja del mèu pit.

Mes ¡ay! ma negra fortuna
may la he vist tan contrariada
com va serho eixa vegada,
perque al tornar resolut

decidit à fè impossibles
per alcansar que fos mèva,
com lo fum que l' ayre eleva
havia desaparecut.

No es extrany que així admirantla
ignorant qué ha sigut d' ella,
si es bona ó mala sa estrella,
de pesar senti l' excés

¡Ay! que no sè per hont para
allá hont es, ni per ahont campa
aquell cromo, aquella estampa
que vaig veure à can Parés.

P. TALLADAS.

MONEDA DE L' HISTORIA.

Los generals à Espanya poden encare molta
cosa; pero 'l militarisme va de capa cayguda, si
's compara ab lo poder que tenia avants de la
Revolució de Setembre. Llavors un general era
una especie de Dèu.

Quan un general passava pèl carrer, mal anés
en carruatje, 'l saludo era obligatori.

Un dia O'Donnell baixá de la berlina davant
de una casa de un carrer de Madrit, y un minyó
de uns quinze ó setze anys deixá de descobrirse.
Un ajudant del general s' hi acostá, y agafantli
la gorra li tirá à terra, dihent:

—Davant del general hi ha que descobrirse.
Ala, ara recull la gorra.

Lo xicot permanesqué inmóvil.

—¡Recull la gorra!—criadá l' ajudant.

—No, senyor,—respongué 'l minyó ab gran
enteresa.—Pot haverme obligat à descobrirme;
pero à cubrirme, may.

O'Donnell, enterat del final de la conversa, di-
guéli al noy:

—Has f t mal en no saludarme, y fas bè en
defensar lo tèn dret.

Y dirigintse al lacayo, que anava en lo cotxe,
afegí:

—Culli aqueixa gorra de aqui terra y dón-
guila al jove.

Balzac, lo gran novelista, contava en la se-
güent forma un dels triunfos qu' en tota la seva
vida més van omplir-lo de orgull.

«Me trobava à Russia, menjant à casa del
princep Nicolau Nadylof, gran admirador de las
lletras francesas y entussiasta mèu.

»A mitj dinar, notant lo princep que un dels
plats m' havia agradat extraordinariament, di-
gué al criat en lo moment de anar à retirar la
plata:

—«Serveix altra vegada al Sr. Balzac.

»Lo criat no pogué servirme: li relliscá la pla-
ta, que tenia entre mans y 's feu mil trossos.

»Tots los comensals se giraren de cara al do-
méstich ab ayre d' admiració.

—«¿Qu' es aixó?—preguntá 'l princep ab mar-
cat mal humor.

—«Dispensi, senyor—respongué 'l criat—no
he pogut evitar un moviment de sorpresa, al sa-
ber que tenia l' honor de servir al Sr. Balzac.

—«¿Cóm s' entén? ¿Tú 'l coneixes, per ven-
tura?

—«Senyor, he tingut lo gust de llegir totas las
sevas obras.»

* *

Y ara vè lo bó.

Balzac va morir. Alguns anys després va mo-

ESTRELLAS FLAMENCAS.

Vels'hi aquí una patuleya
que faria santament
inaugurant desseguida
una huelga permanent.

rir lo princep Nadylof, deixant escritas sas memorias.

Y entre altrás moltas cosas que conta, hi figura l' anécdota que tan enorgullia al famós novelista. Lo mosso trencá la plata perque 'l seu amo li havia manat aixís. Tot alló que digué de que havia llegit las obras de Balzac era pura comedia.

¿Y per qué havia obrat aixís lo princep? Senzillament, per donar una sorpresa y una alegria al seu hoste, que 'l dia avants se li queixava de que 'l seu nom, á Fransa tan popular, sigués tan poch conegut á Russia.

LLIBRES.

GALERIA DE CATALANES ILUSTRES. — *Breves apuntes biográficos de los mismos personajes* por DON JOSÉ NARCISO ROCA Y FERRERAS. — Lo acreditat fotógrafo Sr. Esplugas s' ha emprés la publicació de las biografias corresponents als retratos que figuran en la Galeria municipal inaugurada 'l 30 de setembre de 1871 en lo Saló de Cent de Casa la ciutat. Tenim á la vista la primera entrega y no podém menos de aplaudir que 's donga á llum una obra tan simpática y que la publicació siga feta ab una esplendidés y un bon gust verdaderament notables.

Lo primer quadern conté, además de la dedicatoria al Excm. Ajuntament constitucional de Barcelona, elegantment impresa en or y colors, un retrato de Capmany, reproducció fototípica del que pintá 'l Sr. Ferrán y que figura en la citada Galeria, y una biografia del eminent filòlech, molt ben resumida pèl Sr. Roca y Ferreras.

La publicació, per son fondo y per sa forma, constituhirá un llibre que en tots conceptes farà honor á Barcelona.

Altres produccions rebudas:

Lo primer de maig, monólech de D. Joseph Maria Pous.

Lo seté, Sant Matrimoni, monólech de D. A. Guasch Tombas.

Tant l' un com l' altre han sigut estrenats últimament en lo *Teatro Romea*.

RATA SABIA.

VINT ANYS.

Ja tinch vint anys y es precis que cambihi de pensar; ja es hora de comensar á fer l' home: ¿no es aixís?

Prou jugar ab la canalla y anar cantant pèls carrers; prou jugá' á fet, á la ralla y á lladres y matiners.

S' ha acabat alló de que, tothom ab mi tinga drets, que per un motiu de ré ja m' atipin de bolets.

Ara ja no soch cap nen pera deixarme pegar; es precis doná' entenent que també 'm sè defensar.

Per lo tant, si algú 'm fa res ¡que s' espantil! ¡que tremoli! perque li daré un revés dels... de pa sucát ab oli.

Desde avuy compro tabaco mistos, llibret y petaca; y fumant vinga fé 'l maco per si trobo alguna maca.

Requebraré á las xicotas que passin pèl mèu davant, y aixís lograré que totas me diguin que soch galán.

Correré á las nits la tuna retirant sempre molt tart; y 'm llevaré á tres quarts de una fentme aixís de dormi un fart.

Conquistaré á las casadas; y tindrè lances de honor ab tots aquells camaradas rivals d' algú mèu amor.

Aprendré á jugá al billar, á las damas y al tresillo, aniré també á ballar y per tot me daré brillo.

Desd' avuy ja un altre só: ¡vinga gresca, vinga broma! Me sembla que tinch rahó: ¡tinch vint anys! ¡ja soch un home!

¡Ey! no 's formin malament concepte del que hi dit ara; tot aixó ho faré si 'l pare no hi tè cap inconvenient.

Ego Sum.

PRINCIPAL.

Encare no han comensat.

Los aplassaments segueixen á la ordre del dia: que ara dimars, que ara dijous, que ara dissapte, y 'l dia desitjat no acaba de arribar.

Desde últims de la semana passada que 'ns están dihent lo mateix: *hoy sale la compañía de Parts*. Ja 'm faig cárrech de lo que succeheix: ara aquest artista 's deixa 'l sach de nit; ara aquest altre artista 's descuida la sombrerera; ara aquesta triple se adona que se 'n ha anat sense despedirse de la sèva tia; ara aquesta contract vol fer un petó á un nen que tè á dida á *Asnières*, y no compareix á la estació.

Mentres tant lo temps passa, la Joana balla y la companyia no canta.

¡Cuidado, Sr. Roudil!... ¡Cuidado á no fer tart!

LICEO.

Se ha reproduhit l' *Otello*, y á pesar de la prevenció del públich, que notá algú descuit en la primera representació, l' éxit ha correspost parcialment al alcansat en la primera temporada.

Y no podia menos que ser aixís.

Tenim lo mateix *Otello*, lo mateix tenor Cardinali, ab sa véu viril que tant bè encaixa ab lo caràcter del personatge. Inútil dir que ha tornat á trobar los aplausos de sempre, en aquells pasatjes culminants que tant admirablement sab posar de relleu.

L' espectació del públich estava xifrada en lo personatge de *Desdémona*, confiat á una artista nova á Barcelona, la Srta. Beusberg, qu' es una hermosa figura.

¡Aixís tingués tan bona veu!... Ve, la imposada

—¿Que no surts ab mí avuy?
—No pot ser, filla. Lo governador no permet grups, ni de dos.

En los cafés, sols se deixarà assentar una persona en cada taula.

—Blay, ja sabs que no 'ns podèm acostar: l' autoritat no vol grups.

Aquests sí que 'n podran formar de grups.

Entre criadas:—¿Que no ho sabs, Milia? M' han vingut á trobar per fer huelga
—¡Psé! Nosaltres sí que no 'n tenim necessitat; per que mira, tot ho fem malament, obrém com volém, nos mantenen... y encare 'ns pagan.

—Sobre tot, senyor metje, no 'm deixi morir fins que haja passat tot aquest barullo, per grave que 'm vegi. Me sabria molt greu anármem al cementiri sense acompanyament.

per la casa editora; y després de la probatura resulta que no ha fet fira ab lo públich del Liceo.

Lo Sr. Labán se portá com tot un home. En lo paper de *Yago* ha trobat una de sas millors y més ben acabadas creacions.

La Sra. Carottini y 'ls Srs. Zunghi y Visconti contribuïren al bon conjunt, lo mateix que 'ls coros y l'orquestra, conduhits ab la pericia que tè acreditada 'l mestre Mascheroni.

S' está ensajant ja fa ^{*}alguns ^{*}dias la tan celebrada ópera de Mascagni *Cavalleria rusticana*, qu' en poch temps s' ha passejat per tota Europa, sense qu' encare s' hagués deixat sentir dels barcelonins.

La democrática empresa del Liceo mereix un aplauso per lo bon intent que demostra de posarla en escena.

ROMEA.

Ha transcorregut la senmana sense que 'ns donés cap novetat.

Continúan ab éxit creixent las representacions de *La familia Carbó*.

TÍVOLI.

Lo personal de la companyia s' ha aumentat ab la tiple Sra. Mateu, que ha cantat *Carmela* ab aplauso.

Las representacions de *La gran feria*, en qual producció tant s' hi lluheix la Sra. Segovia, continúan atrayent á aquell teatro una concurrencia cada nit més numerosa.

NOVEDATS.

Per ahir dimars estava anunciat l' estreno de la nova comedia del Sr. Pin y Soler, titulada *La viudeta*.

Per lo tant hem de aplassar forsosament pera la senmana próxima, lo judici de aquesta segona producció del aplaudit autor de *Sogra y nora*.

CATALUNYA.

Una senmana més de trompeteria.

Perque los plens, com si l' un cridés á l' altre, s' están succehint, qu' es un gust... sobre tot pèl Sr. Molas y Casas.

Y aixó fa que no 's mudi de filó.

GAYARRE.

La Martínez no ha pogut resistir la competencia del vehí *Teatro de Catalunya*, y se 'n va ab son *Caramelo* y ab son *Chateaux Margaux* á un' altra part.

¿Vol cambiar lo repertori y donar cop segur? Aprengui á tocar la corneta.

Avuy está de moda.

CIRCO EQUESTRE.

Lo Sr. Alegria ha publicat ja 'ls cartells, oferint lo debut de la companyia, que será numerosa y brillant.

La primera funció está anunciada pèl dissapte próxim.

N. N. N.

LA VISITA DELS PARENTS.

—Hola, Mercé, ¿cóm estás?

—¿Y tu Carme? Jo molt bè.

—Gracias á Dèu, jo també.

¿Y tu, Joan?

—Sempre bó y gras.

¿Y tu, Magí, tant trempat?

—Com sempre, ja ho veus, Joan.

—¿Y la noyeta tan gran!

—¿Y 'l noyet, còm s' ha estirat!

—¿Quant de temps que us esperavam!

—Es que may teniam lleure pera pogué'us veni á veure.

—Ja 'us juro que 'ns anyoravam.

¿Y quàn marxaréu?

—Segú

diumenje á la tarde.

—¿Ca!

no 'us deixarém pas marxá.

—Ja 'n parlarém.

—Qué sabs tú.

—Allá la feyna 'ns imposa.

—¿Y 'us quedaréu tant poch dias?

Ja 'us dich que las alegrías duran poch á qui las gosa...

—Bè, ja farém de manera d' aprofitar los moments.

—Sí, 'l camp tè molts alicients, lo disfrutar ja 'ns espera.

Demá, dillúns, anirém á fer un dinar al bosch, y fins que siga bèn fosch al poble no tornarém.

Dimars á sopá á la font, dimecres cap á la vinya, dijous veurém la campinya, divendres veurém lo mont.

Com diumenje marxaréu, dissapte hem de reposar; ja 'us vindrém á acompanyar fins allá hont valtres voldréu.

Dillúns ¡quin día tan bell! lo van passar com pensavan: bevia, reyan, cantavan... ¡quin día, quin día aquell!

Al sé al dimars, tot sopant, van parlar crech que de dots, varen disgustarse tots, y van anar disputant.

Al dimecres ja van dir: «¡ni may que 'ns haguessem vist!» y ab morros y posat trist varen anar á dormir.

Varen arribá al dijous y tots van acalorar-se, y á copia de maltractarse se van deixar com á nous.

Al divendres van quedar que may més se parlarían, al dissapte se encenian y hasta 's van amenassar.

Cansats de pendre enrabiadas no varen poder dormi...

Y al diumenje al demati

ja 'ls van treure á garrotadas.

J. ALADERN.

La Exposició de Bellas Arts que s' inaugura 'l dijous de la senmana passada, per més que no está acabada encare ni molt menos, indica ja que ha de ser una cosa important, pèl número y per l' importancia de las obras que hi figuran.

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix)

—Y aixó, Pablito! ¿que no va á colegi avuy?

—No, senyora. La mamá no ha volgut que hi anés, porque diu que aquests días pèls carrers hi corra una gent que 's menja 'ls noys crusos.

Per aquest motiu hem determinat consagrar á la mateixa tota l' atenció que 'ns mereix.

Pero per ferho com cal, esperarem á que cada obra artistica ocupi 'l seu lloch degut, y llavoras ab la ploma y ab lo llapis, ab la revista y ab la parodia, procurarem reflectir las impresions que 'ns vajan sugerint nostras visitas freqüents al Palau de Bellas Arts.

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA ni vol, ni pot deixar passar despercebut un aconteixement artistic tan important, com es la Exposició de Bellas Arts de Barcelona.

Pera fer temps servéixinse acompanyarme fins á ca 'n Parés. No hi fa res que 'l Saló d' exhibicions lo trobin plé de gom á gom. Per damunt dels caps de la espessa multitud de curiosos veuran las obras que desitjo ensenyals'hi. Son de gran tamanyo y están colocadas pèls alts, de manera que de per tot arréu se dominan bé.

Me refereixo als tapissos de Codina Länglin.

* *

Per si volen saber qui eslo Sr. Codina, després de remetre'ls á la primera página del present número ahont trobaran lo seu retrato, 'ls diré que l' autor dels tapissos que en tan gran manera 'ls cridarán l' atenció, es un artista de naxensa.

Escultor al principi, pintor més tart, rebé sa

educació á Barcelona, aná després de pensionat á Roma, se instalá á Paris, y avuy resideix á Londres, ahont las sévas obras, principalment las decorativas, gosan de general estima.

Es un treballador infatigable é inagotable. Produheix bé y depresssa; y la imitació de la tapisseria antigua no té secrets per ell.

N' imita la composició, n' imita 'l dibuix, n' imita 'l color, aquell color tan difícil, atenuat per los efectes del temps.

Si fins sembla mentida que 'ls tapissos exposats á ca 'n Parés sigan pintats per un autor modern. Qualsevol los pendrà per teixits y 'ls atribuirá al temps de la velluria.

Codina Länglin se servirà unir á las moltes enhorabonas que li dona tothom, la nostra, que si es humil, es també sincera, cordial y entusiasta.

Y ja qu' estém en lo capítol de las Bellas Arts, no podem passar á un altre assumpto, sense dir alguna cosa de la gran marejada qu' entre 'l Jurat de la Exposició va produhir la qüestió de si haurian de admetres ó de retxassarse certas obres molt aixeridas y mol artisticas del pintor Van Beers.

En tot jurat hi ha sempre gent molt meticulosa y capás de fer lo que va realisar la mamá de un amich mèu, molt aficionat als quadros, y principalment als estudis al desnú.

Los hi contaré 'l cas de aqueixa mamá en pocas paraulas.

L' amich á qui 'm refereixo hagué d' aussentarse de Barcelona, deixant los quadros que possehia penjats cada qual en son elau corresponent.

¡Quina no seria la seva sorpresa, quan al tornar, se trobá ab que totas las donas nuas que havia deixat, anavan púdicament vestidas! No 'ls diré sino que una preciosa Venus duya camisa y xambra. Aquella colecció de preciositats artísticas, per obra y gracia de la seva mamá que s' escandalisava fácilmente, se havia transformat en una colecció de mamarratxos. Un pintor de retauls s' havia encarregat de moralisar aquella colecció de pinturas.

Una cosa per l' istil, de haverlos sigut possible, haurian fet alguns individuos del Jurat á que 'm refereixo, ab las obretas de Van Beers.

Al véurelas van escandalisarse, van ruborizarse fins al blanch dels ulls.

—¡Aixó no 's pot exposar!...—deyan posant la cara de novici, y sentint pessigollas per tot lo cos. Perque han de saber que certs devots son més inflamables que la pólvora.

Afortunadament la inmensa majoria del jurat sigué de opinió contraria, evitant que caygués sobre Barcelona una nota poch envejable de moixigateria.

Per consegüent, han triunfat la rahó, 'l bon sentit y la bellesa, en sa forma més agradable.

Lo según *meeting* de donas celebrat en lo teatro del Circo, va anar inmensament millor que 'l primer, que havia tingut efecte en lo Circo Ecuestre.

En primer lloch, las organizadoras del acte no van permetre la entrada als homes, ab lo qual van evitarse no pocas burlas y bromas. En según terme, las oradoras estavan més ben possehidas del paper que representavan, y digueren los seus discursos ab més soltura y desembrás.

En molta part de lo que reclama la dona treballadora, hi ha un fondo de justicia.

La dona que va á la fábrika no pot consagrar-se á la familia. La dona que treballa á casa, dedicantse á la costura, apenas guanya la meytat de lo que necessita pels seus gastos.

La societat vé obligada á escoltar sas queixas y á remediarylas en lo possible.

Deya aquest dia un periódich:

«Ha sido conducida al Juzgado una muda que según el parte oficial, habia faltado de palabra á un guardia municipal.»

Una muda que falta de paraula á un municipal... ¡Quin municipal més ditxós!...

Jo al puesto del arcalde no voldria que 's perdessin los mérits y serveys de un guardia que disfruta de la virtud sobrenatural de donar paraula als que no 'n tenen. Y 'l nombraría de cop y volta professor de la escola municipal de sòrts y muts.

Un periódich de Madrit diu que han arribat á aquella villa 'ls nous duros falsos que tanta aceptación han tingut á Barcelona.

Los tals duros se coneixen per los pèls del busto de D. Alfonso XIII.

De manera, que sent qüestió de pèls, las perso-

nas més indicadas pera distingirlos dels bons, no son pas los cambistas: son los barbers.

Se presenta al Ajuntament un projecte benéfich pera dotar á Barcelona de alguns elements importants que li fan molta falta, si s' ha de atendre á las moltas necessitats que demanan un remey.

Se tracta entre otras cosas de destinar cent mil pessetas pera la construcció de un hospital d' enfermetats infecciosas, y otras cinquanta mil pera beneficencia domiciliaria.

Donchs surten regidors que diuen:

—Senyors, cuydado ab los gastos... lo presupost está molt carregat... las arcas municipals están exhaustas.

Y de laments y d' exclamacions per l' istil no 'n vulgan més.

Donchs bè: en la mateixa sessió s' aproba lo miléssim compte de las obras que s' están efectuant en lo Palau Real del Parch, ahont s' hi van enterrant los milers de pessetas á carretadas, com si fossen guixots.

Y 'ls regidors, que tractantse de portar ausili al malalt y al pobre, cridan y alborotan, no tenen una paraula pera condemnar semblant despilfarro.

Crech que si no hi ha fondos per un hospital, podria destinarse á tal objecte aquell luxós edifici.

Aixís á lo menos serviria per alguna cosa.

Notable sigué 'l concert que 's doná divendres á la nit, en lo gran saló de la fábrika de pianos de Bernareggi, Estela y C.^a

Una concurrencia numerosa y escullida omplia l' elegant local qu' es va decorar ab notable bon gust, y las pessas del programa confiadas al jove y notable pianista Sr. Granados, al insuperable profesor de armónium, Sr. Amigó, á la simpática Srta. Masoni, al distingit violinista Sr. Pérez y á altres aplaudits concertistas, provocá continuats aplausos.

Los pianos y l' armónium en que 's tocaren las pessas son de fabricació de aquella casa important, que tant ben sentat tè lo seu crèdit, aixís á Espanya com al extranger.

La *Veu de Catalunya* s' admira dels datos que publica un diari protestant sobre 'l modo de evangelisar que tenen los missioners de aquella comunió religiosa.

Segóns dit periódich, l' Inglaterra, per cada dollar qu' envia al Africa per convertir salvatjes, hi envia un galó de rom y per cada missioner, doscents barrils.

¡Y qué!...

La qüestió es comunicar á aquells salvatjes tot l' ardor de la nova religió, escalfarlos en lo zel religiós, fells'hi sentir emocions que may havian experimentat, ficarlos la religió per la boca perque 'ls munti á la testa y 'ls domini.

Al mateix tempsse favoreix lo comers del rom, que sempre tè més importancia que 'l comers de estampetas y rosaris.

Y finalment: emborratxantse 'ls salvatjes van aprenent de lletra.

No hi ha sino que comensan per la S y de aquí no passen.

Tinch encàrrech de participarlos que la setmana pròxima lo méu company fraternal *La Campana de Gracia*, publicarà 'l número extraordinari que tè la costum de donar á llum una vegada al més.

Lo número estarà consagrat á celebrar la festa del treball, y en ell hi pendrán part notables escriptors y distingits artistes.

La escena á Málaga.

A Málaga la bella, ahont sempre 'n passen de bonas.

En lo cementiri hi ha un ninxo: dintre del ninxo, un mort: davant de la llosa fúnebre, duas donas endoladas que resan ab gran devoció.

Terminadas las sèvas oracions, surten del fúnebre siti, y crusantse coléricas miradas s' arrapen pèl monyo y 's mesuran una tunyina de primera forsa.

¡Oh poder dels zelos que arribas fins més enllà de la tomba!...

Perque aquellas dos amassonas, ja 's pot comprendre qu' eran: totas duas viudas del mort.

La viuda legitima y la ilegitima: la viuda de la mà dreita y la viuda de la mà esquerra.

¡Lo que val ser actor y mimat del públich!

Aquell actor cómic, nomenat Barón, que va treballar á Barcelona en companyia de la Judic, posseheix una torre en las immediacions de París

Fa pochos dias van entrarhi 'ls lladres, trobantse ell fora, y després de forfollarho tot, convenuts de que l' habitació aquella era de Barón, no sols no van tocarli res, sino que ademés van deixarli un escrit que deya: —«Mestre, 'ns heu fet riure tant en lo teatro, que no tenim cor de donarvos un disgust ni de causarvos lo més mínim perjudici.»

Barón diu ara, qu' en tota sa llarga carrera aquest es lo triunfo que més l' halaga.

Los experiments del teléfono van aixamplantse qu' es un gust.

Ja no sols funciona bè 'l marvellós aparato entre París y Londres, podentse sentir desde aquet últim punt una ópera cantada en lo primer. En aquests últims dias se han fet experiments entre Londres y Marsella, donant uns resultats felicissims.

En vista de lo qual, deya un amich mèu:

—Prompte 'l fil del teléfono podrà donar la vol-

ta al mon, y escoltar un hom' lo que diu ell mateix... ¡Quina delicia!

Una anècdota que intercala 'l devot y piadós jesuïta Pare Coloma en la sèva novela *Pequeñeces*. Se confessava un gitano andalús de haver robat tres pessetas del calaix de una botiga, y 'l confessor li deya:

—Pero ¿no te da vergüenza, infeliz, de condernarte por tres miserables pesetas?

A lo qual va respondre 'l gitano:

—¿Y que quíe V. que jisiese, si no había más?

CANTARELLAS.

Que vajas sola, nineta,
ta mare may ho ha volgut,
y fá molt ben fet ¿sabs noya?
Qui gemega ja ha rebut.

Vaig besarte, y 'm doná
un cop de bastó 'l teu pare:

LA VIDA Á LONDRES. (Dibuix de P. Erix.)

UN CAPELLÁ

sortint á passeig ab la sèva senyora y familia.

FILLAS DE EVA.

CUENTOS

(Fotografía de Nadar.—París.)

La ilustre Sarah Bernhardt,
sacerdotissa del art.

tú 't vas quedá ab lo petó;
pero jo ab la garrotada.

J. ALAMALIV.

¡Ay nineta, si parlessen
los cossos inanimats...
quinas cosas que diria
aquell roure que tú sabs!...

No hi ha cap cant tan alegre
com lo cant dels aucellets,
pero ningú se 'ls escolta..
¡com que no 's pagan diners!...

ROSSENDO PONS.

Si 'm donguessen á escullir
entre tú y doscents mil duros,
está clar, com que t' estimo...
pro ¡y que 'n deuen fer de bulto!...

M' han dit, nena, qu' ets molt bona,
m' han dit qu' ets un tros de pá:
si es aixís, nineta, atansa't
que tinch ganas d' esmorzar!

J. F. GAVIRES.

En Pep Rius es un xicot excelent; pero
tè un gran defecte, y no hi pot fer més:
sempre arriba tart á tot arréu.

Un dia doná cita á un seu amich al
Café de Colon. L' amich hi compareix ab
la major puntualitat y 's cansa d' espe-
rarlo.

Una hora més tart de la fixada, com-
pareix en Pep Rius.

—Home, dispensa... He tingut un des-
torb imprevist... ¿Qué fa molt que t' es-
peravas?

—¿Sabs quán farà?... Unas vuit copas
de *pipermit*.

Un jove que desitja casarse se presen-
ta al rector que ha d' examinarlo de
doctrina.

Lo rector li pregunta:

—¿Sab los misteris de la sagrada pas-
sió y mort de Jesucrist?

—No, senyor.

—Pero home de Déu; si aixó es una
cosa que la sab tot lo mon.

Lo nuvi, ab molta flema:

—Llavors permétim que li diga... ¡Va-
ya uns misteris!

A una xicota molt caya un jove la pre-
tén y la visita ab freqüencia, donantli á
compendre ab mitjas rialletas tot l' amor
que sent per ella.

Perque lo qu' es á dirli de paraula,
no s' hi atreveix... ó millor dit, no troba
la forma, no sab com comensar.

Un dia, trobantse á casa d' ella, una
gata que tenia la noya, que per cert era
molt mansa, va pujar á la falda del jove.

Y ell, passantli la mà pel llom y tirantli 'l pèl
avall, digué baixant los ulls:

—Marruixa, ¿podria ser jo tan felis, que arri-
bés á sé 'l teu amo?

La xicota, que ja feya qui sab lo temps qu'
esperava una declaració, exclamá sense titu-
bejar:

—¡Digali que sí, Marruixa!

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Cá-no-vas.*
2. Id. 2.ª—*Or-fe-o.*
3. ANAGRAMA.—*Marcelo-Carmelo.*
4. ACENTÍGRAFO.—*Ascó-Asco.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Calderón de la Barca.*
6. INTRÍNGULIS.—*Gos.*
7. GEROGLÍFICH.—*Cent grams, tres unsas.*

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola. Barcelona.

OBRA NUEVA

Apeles Mestres

GAZIEL

POEMA

ILUSTRAT PER L' AUTOR

Un tomo 8.º, Ptas. 2.

J. VILA

Una fase de la cuestión social

ESTUDIO DE ACTUALIDAD

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

A. DAUDET

TARTARÍN DE TARASCÓN

VERSION CASTELLANA

Un tomo en 8.º ilustrado, Ptas. 3'50.

Está en prensa la 2.ª edición de la obra
nova de C. GUMÁ

UN VIATJE DE NUVIS

SORTIRÁ AQUESTA SEMANA

LEY VIGENTE

para elección de

CONCEJALES

Un tomo tela, Ptas. 1'50.

CARTILLA ELECTORAL

ajustada á la vigente

LEY DEL SUFRAGIO

Un tomo tela, Ptas. 1.

Obra nueva

TRAPITOS AL SOL

Novela politico-periodística, original de EVA CANEL

Un tomo en 8.º, Ptas 3.

POESIA DEL PORVENIR

POR F. SALAZAR Y QUINTANA

Un tomo en 8.º, ilustrado por F. Gómez Soler. Ptas. 2'50.

TRATA DE BLANCAS

Novela original por EUGENIO ANTONIO FLORES

Edición ilustrada, Ptas. 3.

ALGO COLECCIÓN DE POESÍAS de J. M.ª BARTRINA

ILUSTRADAS POR JOSÉ LUIS PELLICER. — Ptas 3.

NOTA.—Tethom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

XARADA.

La total prima molt llarga
dels submarins que en lo mon
s' han construhit en varios puestos
y en distintas ocasions.

Algúns diuen que 'l problema
prima-segona resolt
y 'ls altres que tres-segona
de cumplir las condicions
que requereix lo adelanto
á fins del sigle dinou.

Lo primer d' ells ningú ignora
com fou lo de 'n Monturiol
y que á pesar que las probas
varen satisfé' a tothom,
com si fos un trasto inútil
van deixar-lo en un recó,
lo qual es una dos-quinta
per lo govern de llavors,
puig cap hu-dos tres-segona
va parlarne ni un trist mot,
quedant hu-dos-quarta-quinta
aquí á Espanya la qüestió.

En cambi á las altras bandes
aprofitant l' invenció
varen probar si treurían
alguna cosa millor,
resultant que 'ls superava
l' iclíneo de Monturiol.

Ne van fé' á Fransa, Alemanya,
en altres varias nacions,
y un inglés, per no ser menos,
ne feu un á Liverpool,
que dit siga entre paréntesis,
va se' 'l més bunyol de tots.

Últimament á Cinch-terça
van ferne un ab gran soroll
de platerets y de bombo,
y encare que als espanyols
averiguar no 'ns es dable
de si pot servir ó no,
y per més que tersa-quarta
de cumplir per ara tot
lo programa que ofería,
n' han creat del inventor
un héroe, un sabi, un geni,
semi-déu ó qué se jo,
fentlo recorrer la Espanya
per tots sos quatre cantons,
entre brindis y discursos
abrassadas y petóns,
lunchs, té, esmorsars, banquetes
y músicas y cansóns,
sense mirar que lo barco
se tres-hu invers-cinch al Dock,
ni calcular que 'ls francesos
ja 'n tenen dos á Tolón,
y á Italia ab la Bala náutica
procuran fernos la pols.

P. TALLADAS.

TRENCA CLOSCAS.

SILA MAS COTY.

ALELLA.

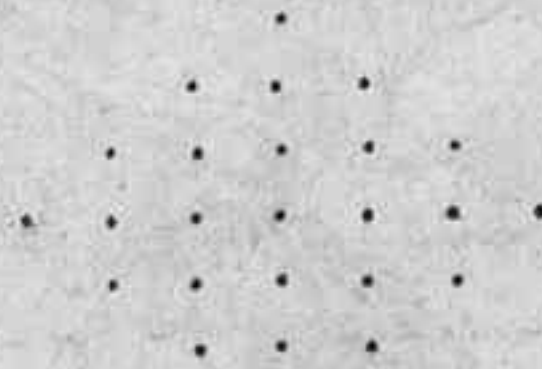
Formar ab aquestas llettras lo títul de un drama catalá.
J. T. y R.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1.—Consonant.
4 2.—Part del cos humá.
6 5 4.—Instrument d' una barca.
4 5 3 7.—Fruyta.
1 5 6 6 2.—Carrer de Barcelona.
2 6 7 3 2 1.—" " "
3 2 6 7 3 5 1.—Poble de Granada.
1 2 3 4 5 6 7 8.—Eminent tribuno.
7.—Vocal.
5 8.—Proposició.
6 7 4.—Líquid
3 7 3 2.—Nom de dona.
6 7 4 5 2.—Célebre actor.
7 3 2 6 6 2.—Poble de Vizcaya.
1 2 3 7 4 7 8.—Célebre rey.
4 2 6 1 5 3 3 2.—Ciutat de Fransa

F. PALACIOS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: objecte de fusta.—Tercera: objecte preciós de joyer.—Quarta: aucells —Quinta: materia textil.—Sexta: membre de auell —Séptima: consonant.

TANET DE S. POL.

GEROGLIFICH.

×
XIII XIII
II E DI
OOO
LID.
I

SOR ANA.

UNA SOLTERONA.

—¡Ay, tan de bó que vingués la liquidació social!
Potser llavors me tocaría un home...

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatre, 21 y 23.